

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 12T/177/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8815010388
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Havírová
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2017:8815010388.3

Uznesenie

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Andreou Havírovou v trestnej veci obžalovaného Z. Z. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona dňa 14. júna 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 281 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 215 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku,
z a s t a v u j e

trestné stíhanie proti obvinenému Z. Z., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom C., S. K. XXX/XX, okr. Vranov nad Topľou, nezamestnanému,

pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

v období od 01.04.2014 doposiaľ, vyjmúc obdobie od 19.05.2014 do 19.12.2014, kedy bol vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Prešov, ako aj vyjmúc obdobie od 16.02.2016 doposiaľ, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, v obci C., okr. Vranov nad Topľou, si ako zákonný otec maloletých detí R. Z., nar. XX.XX.XXXX a Z. Z., nar. XX.XX.XXXX, voči týmto úmyselne neplní výživovaciú povinnosť vyplývajúcu mu zo Zákona o rodine tým, že si aktívne nehladá zamestnanie, aby si tak mohol svoju výživovaciú povinnosť riadne a včas plniť a to aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Frýdek - Místek, Česká republika, č. k. OP/76/2011, zo dňa 23.11.2011, bol zaviazaný prispievať na výživné na svoje maloleté deti R. Z. a Z. Z.Á., teraz H., sumou 500,- Kč mesačne na každého z nich k rukám Úradu práce Českej republiky, krajská pobočka Ostrava, čím dlhuje na výživnom poškodenému Úradu práce Českej republiky, krajská pobočka Ostrava, sumu 90.170,60 Kč, pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 2T/26/2014, zo dňa 07.03.2014, právoplatným dňa 01.04.2014, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov,

pretože trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, je celkom bez významu popri treste, ktorý bol obžalovanému pre obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 Trestného zákona a pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za ktorý bol obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 5Tk/1/2014-330, zo dňa 24.04.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, č. k. 10To/17/2015-364, zo dňa 10.02.2016, uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 17 (sedemnásť) rokov nepodmienene so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, ako aj ochranný dohľad v trvaní 3 (troch) rokov.

odôvodnenie:

Prokurátorka Okresnej prokuratúry vo Vranove nad Topľou podala dňa 09.10.2015 na obžalovaného Z. obžalobu pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Súd na hlavnom pojednávaní umožnil obžalovanému Z. Z. urobiť vyhlásenie podľa ust. § 257 ods. 1 Tr. poriadku vo vzťahu k skutku obžaloby. Obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobnom návrhu. Vzhľadom na charakter trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zákona, keďže tento skutok je dokonaný, teda v jeho páchaní sa pokračuje až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa a prípadne, pokiaľ sa súd druhého stupňa neodoberie na záverečnú poradu (§ 122 ods. 13 Tr. zákona), aj keď obžalovaný odpovedal na všetky otázky obsiahnuté v ust. § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, položené mu v súlade s ust. § 257 ods. 5 Tr. poriadku, kladne, po zistení stanoviska prokurátora, súd vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku neprijal, aj keď boli inak splnené všetky zákonom stanovené podmienky a rozhodol, že vo veci vykoná dokazovanie.

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného, prečítaním svedeckej výpovede zástupkyne poškodeného Úradu práce Českej republiky Z.. F. Z. z prípravného konania, oboznámením listinných dôkazov, ako aj pripojených súdnych spisov týkajúcich sa predchádzajúcich odsúdení obžalovaného, či ďalšími dôkazmi uvedenými v texte, na základe čoho mal súd skutkový stav za preukázaný tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný Z. Z. na hlavnom pojednávaní uviedol, že mu boli doručené poštové poukážky na úhradu výživného na obe mal. deti Z.Š., avšak tieto sa jeho otcovi nepodarilo uhradiť a z tohto dôvodu od 01.04.2014 doposiaľ neuhradil na výživnom na obe mal. deti žiadnu sumu. Vyjadril sa tiež, že od 19.05.2014 do 19.12.2014 bol vo výkone väzby, kedy bol z väzby prepustený a do výkonu trestu odňatia slobody, ktorý v čase rozhodovania súdu v tejto trestnej veci aj naďalej vykonával, nastúpil dňa 16.02.2016. Vo výkone trestu odňatia slobody sa mu podarilo zamestnať približne od júla roku 2016 s tým, že z jeho pracovnej odmeny sú mu vykonávané zrážky na dlžné výživné na obe jeho mal. deti od septembra roku 2016 a to v závislosti od výšky pracovnej odmeny v rozpätí od 5,00 eur do 8,00 eur. Mal vedomosť o tom, že obe jeho mal. deti žijú vo Frýdku - Místku v Českej republike, u manželov H., ktorí si obe tieto deti osvojili a z tohto dôvodu podľa jeho názoru ani nebol bezprostredne ohrozený ich život a zdravie. Obžalovaný ďalej podrobne opísal svoje jednotlivé opakované odsúdenia tunajším súdom. Naposledy bol pritom podľa vlastného vyjadrenia odsúdený Okresným súdom Prešov za obzvlášť závažný zločin podľa § 200 Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov s tým, že jeho odvolanie voči rozsudku tohto súdu bolo súdom druhého stupňa zamietnuté. Vyjadril sa tiež, že mu bolo doručené uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou o premene jeho podmienenečného trestu odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov na nepodmienečný trest odňatia slobody. Z týchto dôvodov požiadal Okresný súd Ružomberok, ktorý jeho žiadosti aj vyhovel, o určenie spoločného spôsobu výkonu trestu v oboch vyššie uvedených trestných veciach. Vzhľadom na to by mohol byť po výkone trestu odňatia slobody v trvaní 9 rokov preradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zástupkyňa poškodeného Úradu práce Českej republiky Z.. F. Z. v prípravnom konaní podrobne opísala, že rozsudkom Okresného soudu ve Frýdku - Místku, č. j. 0P 76/2011-324 zo dňa 23.11.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.01.2012, bol obžalovaný zaviazaný povinnosťou platiť výživné vo výške 500,- Kč mesačne na dcéru R. a 500,- Kč mesačne na syna Z. a to od 07.12.2009 k rukám poškodeného Úradu práce Českej republiky. Uvedené výživné obžalovaný neplatil už v minulosti a za obdobie neplnenia si tejto vyživovacej povinnosti od 07.12.2009 do 07.03.2014 bol právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Vranov. Od 08.03.2014 do času konania jej výsluchu si obžalovaný opätovne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť a z tohto dôvodu dlh na výživnom za obdobie od 01.04.2014 do 31.07.2015, keďže výsluch tejto zástupkyne poškodeného úradu bol vykonaný dňa 14.08.2015, na bežnom výživnom predstavoval sumu 8.000,- Kč na syna Z. a 8.000,- Kč na dcéru R.. Úradu práce Českej republiky tak obžalovaný dlhoval celkom 16.000,- Kč, avšak túto škodu si poškodený Úrad práce Českej republiky neuplatňoval, keďže dlžné výživné nemožno stotožňovať so škodou spôsobenou trestným činom a okrem toho povinnosť obžalovaného platiť výživné bola uložená rozsudkom Okresného soudu ve Frýdku - Místku zo dňa 23.11.2011. Rozsudkom Okresného soudu v Opavě, č. j. 14P 390/2008-277 zo dňa 16.09.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.12.2010, boli maloleté deti R. a Z. Z. zverené do spoločnej pestúnskej starostlivosti manželom G. H. a S. H.. Táto splnomocnená zástupkyňa nemala vedomosť o tom, kde sa momentálne maloleté deti nachádzajú.

Poškodený Úrad práce vo Frýdku - Místku v čase jej výsluchu vyplácal uvedeným pestúnom príspevok na úhradu potrieb dieťaťa vo výške 5.550,- Kč mesačne na mal. R. a sumu 5.550,- Kč na mal. Z., teraz H.. Zdôraznila, že matka uvedených maloletých detí A. E., nemala stanovenú výživovaciú povinnosť. Zároveň pri výsluchu predložila jednotlivé listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou vyšetrovacieho spisu. O iných okolnostiach týkajúcich sa zdravotného stavu maloletých detí, ich návštev školských či predškolských zariadení a ich trávenia voľného času, táto svedkyňa nemala vedomosť, keďže to nespadá v zmysle českých právnych predpisov do kompetencie poškodeného Úradu práce Českej republiky.

Rozsudkom Okresného soudu v Opavě, č. k. 14P 390/2008-277, zo dňa 16.09.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.12.2010, bola zrušená ústavná výchova u mal. R. Z. a u mal Z. Z. a zároveň obe tieto mal. deti boli zverené do spoločnej pestúnskej starostlivosti G. H. a S. H.. Týmto rozhodnutím bolo takisto zastavené konanie o udelenie súhlasu k podaniu žiadosti o vydanie cestovného pasu.

Rozsudkom Okresného soudu ve Frýdku - Místku č.k. 0 P 76/2011-324 zo dňa 23.11.2011, ktorým nebola matke týchto oboch mal. detí určená jej výživovacia povinnosť k nim, bol však zas obžalovaný ako otec oboch mal. detí zaviazaný povinnosťou prispievať na výživu mal. R. Z. sumou 500, Kč mesačne a na výživu mal. Z. Z. sumou 500, Kč a to od 07.12.2009. Zároveň bol obžalovaný zaviazaný povinnosťou uhradiť dlžné výživné na tieto svoje mal. deti za obdobie od 07.12.2009 do 30.11.2011 vo výške 11.916, Kč na mal. R. Z. a v tej istej výške aj na mal. Z. Z. do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Úradu práce Českej republiky. Bolo zároveň určené, že jednotlivé čiastky výživného na obe mal. deti sú splatné každého prvého dňa v mesiaci vopred na účet Úradu práce Českej republiky, krajské pobočky v Ostravě.

Rozhodnutím Městského úřadu Vítkov zo dňa 27.11.2009 č.j. MUVI 61247/2009, právoplatným dňa 18.03.2010, boli mal. R. Z. a mal. Z. Z., umiestnení v Dětském centru Č. N. X., dočasne zverení do starostlivosti budúcich pestúnov S. H. a G. H..

Rozhodnutím Úradu práce Českej republiky - krajská pobočka v Ostravě č.j. 149425/13/FM zo dňa 02.05.2013 bolo rozhodnuté, že sa zvyšuje dávka pestúnskej starostlivosti a to príspevok na úhradu potrieb dieťaťa zo 4.500, Kč na sumu 5.550, Kč mesačne od dňa 01.05.2013 na mal. oprávnenú osobu R. Z.. Rozhodnutím toho istého štátneho orgánu č.j. 181046/14/FM zo dňa 04.04.2014 bol takisto zvýšený príspevok na úhradu potrieb mal. dieťaťa zo sumy 4.500, Kč na sumu 5.550, Kč odo dňa 01.04.2014 na mal. oprávnenú osobu Z. H..

Obžalovaný Z. podľa správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vysunutého pracoviska Hanušovce nad Topľou bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie od 20.05.2015 pre nespoluprácu, pričom do júla roku 2015 poberal aj dávku v hmotnej núdzi a to konkrétne v roku 2015 v sume 61,60 eur.

Zo správy Sociálnej poisťovne, pobočky Vranov nad Topľou zas vyplýva, že obžalovaný nebol evidovaný v registri poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia ako zamestnanec a ani ako samostatne zárobkov činná osoba. Z evidencie príslušného štátneho orgánu súd takisto zistil, že obžalovaný nebol evidovaný ako majiteľ nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností na území Slovenskej republiky a takisto nebol na našom území evidovaný ako vlastník alebo držiteľ motorového vozidla.

Z oznámenia Archívu Zboru väzenskej a justičnej stráže v Leopoldove súd zistil, že obžalovaný bol vo výkone väzby v trestnej veci vedenej na tunajšom súde pôvodne pod sp. zn. O Tp 10/2014 od 19.05.2014 do 19.12.2014. Podľa lustrácie v evidencii Zboru väzenskej a justičnej stráže obžalovaný, v čase rozhodovania súdu v predmetnej trestnej veci, vykonával trest odňatia slobody na podklade rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 5 Tk 1/2014 od 16.02.2016 a tento by mal vykonávať do dňa 16.07.2032 a vzápätí by mal nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody na základe rozhodnutia tunajšieho súdu sp. zn. 2 T 26/2014 od 16.07.2032 do 16.07.2033.

V konaní pred súdom poškodený Úrad práce Českej republiky, spolu so žiadosťou o ospravedlnenie svojej účasti na nariadenom hlavnom pojednávaní, predložil aj výšku dlžnej sumy výživného obžalovaného Z., podľa ktorej na mal. R., teraz H. ako aj na mal. Z., teraz H., teda na obe mal. deti dlhuje od 07.12.2009 do 31.03.2014 čiastku 25.916,00 Kč a od 01.04.2014 do 06.06.2017 sumu 19.169,30 Kč. Spolu na uvedené mal. deti R. a Z., teraz H., tak obžalovaný dlhuje na každé mal. dieťa zvlášť sumu

45.085,30 Kč. Obžalovaný však uhradil za obdobie od 14.02.2017 do 19.05.2017 na mal. R. ako aj na mal Z., teraz H., na každé mal. dieťa zvlášť sumu 330,70 Kč.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou predloženej v konaní pred súdom takisto vyplýva, že obžalovaný v rozhodnom období, najprv dňa 30.04.2014, neskôr aj dňa 20.05.2015 bol vyradený z evidencie nezamestnaných pre nespoluprácu a dňa 16.02.2016 z dôvodu nástupu na výkon trestu odňatia slobody. Obžalovaný pritom z tohto úradu nepoberá dávku pomoci v hmotnej núdzi, ani iné príspevky a takisto tento úrad nevypláva za obžalovaného náhradné výživné.

Na základe takto vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo ako i v ich súhrne, považoval súd za jednoznačne preukázané, že obžalovaný Z. Z. sa dopustil skutku uvedeného v obžalobnom návrhu.

Z vykonaného dokazovania je tak zrejmé, že obžalovaný bol v rozhodujúcom období, vyjmúc obdobie jeho výkonu väzby a neskôr aj výkonu trestu odňatia slobody, pričom aj v čase konania hlavného pojednávania naďalej vykonával trest odňatia slobody v trvaní niekoľkých rokov, bol schopný platiť výživné na obe mal. deti, aj keď v istých obdobiach možno len v obmedzenej miere, no napriek tomu si túto svoju zákonnú povinnosť neplnil ani vo výške stanovenej rozhodnutím českého súdu. Pri určovaní rozsahu vyživovacej povinnosti súd zohľadnil predovšetkým tú skutočnosť, že v zmysle slovenských právnych predpisov je rodič mal. dieťaťa povinný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnej miere a to v rozsahu 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrované neploleté dieťa alebo na nezaopatrované dieťa v zmysle zákona č. 601/2003 Z.z. o životnom minime v znení neskorších predpisov, v období od 01.07.2013 v sume 27,13 eur, avšak súd v tejto súvislosti musel prihliadať na tú skutočnosť, že obe mal. deti obžalovaného dlhodobo žijú v Českej republike, že obe sú už osvojené, pričom je zrejmé, že obom mal. deťom poskytujú potrebnú opateru a starostlivosť ich pestúni. Súd zároveň pochopiteľne nemal za preukázané ani súčasné oprávnené potreby oboch mal. detí a preto, napriek tomu, že súd v rámci trestného konania nie je viazaný občiansko - právnym rozhodnutím o výške výživného na mal. deti, vychádzal zo sumy výživného určeného rozsudkom Okresného súdu vo Frýdku - Místku č.k. 0 P 76/2011 - 324 zo dňa 23.11.2011 a to vo výške 500, Kč na každé z oboch týchto mal. detí. Podľa názoru súdu tak obžalovaný bol napriek svojej nezamestnanosti schopný plniť si svoju vyživovaciu povinnosť aspoň v takto minimálnej výške určenej vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu vo Frýdku - Místku.

Súd zároveň ustálil, v zhode s predloženou správou poškodeného Úradu práce Českej republiky, že obžalovaný Z. na mal. R. Z. dlhuje výživné k júnu 2017 v sume 45.085,30 Kč a na mal. Z. Z. totožnú sumu, pričom obžalovaný za obdobie od 14.02.2017 do 19.05.2017 uhradil na každé z týchto mal. detí sumu 330,70 Kč. Celkovo tak dlh na výživnom na obe mal. deti do času rozhodovania súdu prvého stupňa predstavoval sumu 90.170,60 Kč.

Z týchto dôvodov preto súd dospel k jednoznačnému záveru, že bolo nepochybne preukázané a to ako výsluchom samotného obžalovaného, výpoveďou príslušnej zástupkyne poškodeného Úradu práce Českej republiky v prípravnom konaní ako aj listinnými dôkazmi, že obžalovaný sa žalovaného skutku dopustil. Obžalovaný tak svojím konaním, ktorým si neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť k obom mal. deťom, naplnil po objektívnej ako aj po subjektívnej stránke, všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy a to podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zákona, keďže obžalovaný bol za taký istý trestný čin už v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený.

Subjektívna stránka konania obžalovaného je daná formou nepriameho úmyslu v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, keďže vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom a pre prípad že ho spôsobil, bol s tým uzročený.

Obžalovaný Z. sa skutku dopustil ako trestne zodpovedný subjekt.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, súd prihliadol na všetky okolnosti spáchaného skutku, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela (§ 34 ods. 4 Trestného zákona)

Z miesta trvalého bydliska je obžalovaný hodnotený všeobecne s tým, že jeho správanie sa na verejnosti je slušné, že je slobodný a zároveň žije v spoločnej domácnosti s rodičmi.

Ústav na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok súdu oznámil, že obžalovaný nastúpil na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 17 rokov predvedením dňa 16.02.2016 do Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov a dňa 15.03.2016 bol premiestnený do ústavu na výkon trestu Leopoldov. V Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok sa nachádza od 12.04.2016 doposiaľ, pričom aktuálne v čase rozhodovania súdu bol zaradený v B diferenciacnej skupine v rámci ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Doposiaľ obžalovaný nebol disciplinárne potrestaný a ani disciplinárne odmenený.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ iba jedenkrát priestupkovo postihnutý za priestupok spočívajúci v porušení povinnosti chrániť svoj občiansky preukaz dňa 21.05.2012.

Podľa odpisu registra trestov bol obžalovaný v minulosti už 9 krát súdne trestaný.

Až v priebehu konania pred súdom a to na hlavných pojednaniach súd zistil, že obžalovaný bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 5 Tk 1/2014 - 330 zo dňa 24.04.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 10 To 17/2015 - 364 zo dňa 10.02.2016 za obzvlášť závažný zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 Tr. zákona a pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, pričom týmto rozhodnutím bol obžalovanému uložený aj ochranný dohľad vo výmere 3 rokov.

Uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 2 T 26/2014 - 113 zo dňa 02.11.2016, právoplatným dňa 28.12.2016 bolo rozhodnuté, že obžalovaný sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženého mu trestným rozkazom tohto súdu č.k. 2 T 26/2014-63 zo dňa 07.03.2014 neosvedčil a bolo mu nariadené vykonať trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Ružomberok č.k. 1 Nt 6/2017 - 17 zo dňa 22.03.2017, ktoré konajúcemu súdu predložil na hlavnom pojednaní samotný obžalovaný, bolo zas rozhodnuté, že trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia uložený mu rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 5 Tk 1/2014 - 330 zo dňa 24.04.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 10 To 17/2015 - 364 zo dňa 10.02.2016 ako aj trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2 T 26/2014 zo dňa 07.03.2014 s poukazom na uznesenie tunajšieho súdu č.k. 2 T 26/2014 - 113 zo dňa 02.11.2016, právoplatným a vykonateľným dňa 28.12.2016, obžalovaný vykoná spoločne v ústave na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Pri prečine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona možno jeho páchatelovi uložiť trest odňatia slobody od 1 roka do 5 rokov.

Obžalovaný síce na hlavnom pojednaní urobil vyhlásenie o vine, avšak v priebehu prípravného konania sa k spáchaniu žalovaného skutku výslovne nepriznal a jeho spáchanie takisto výslovne neolutoval. Z tohto dôvodu súd nemohol obžalovanému priznať poľahčujúcu okolnosť v podobe priznania a úprimného oľutovania spáchania skutku v zmysle ust. § 36 písm. l) Tr. zákona a súd zároveň na jeho strane nezistil ani žiadne iné ďalšie poľahčujúce okolnosti. Obžalovanému však priťažovalo, že bol v minulosti opakovane súdne trestaný (§ 37 písm. m/ Tr. zákona).

Na strane obžalovaného tak bola zistená prevaha priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami podľa § 38 od. 4 Tr. zákona. Z týchto dôvodov tak bolo potrebné obžalovanému ukladať trest odňatia slobody v rozpätí od 2 rokov a 4 mesiacov do 5 rokov.

Podľa § 290 ods. 1 Trestného poriadku, ak vyjde najavo mimo hlavného pojednania niektorá z okolností odôvodňujúcich zastavenie trestného stíhania podľa § 281 ods. 1 alebo 2, alebo prerušenie trestného stíhania podľa § 283 ods. 1 alebo 2, súd trestné stíhanie zastaví alebo preruší.

Podľa § 281 ods. 2 Trestného poriadku, súd môže zastaviť trestné stíhanie aj vtedy, ak zistí na hlavnom pojednávaní niektorý z dôvodov uvedených v § 215 ods. 2 alebo 3.

Podľa § 215 od. 2 písm. a) Trestného poriadku, prokurátor môže zastaviť trestné stíhanie, ak je trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý bol obvinenému pre iný čin už právoplatne uložený.

Vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovanému bol právoplatne uložený trest odňatia slobody v trvaní 17 rokov a to rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 5 Tk 1/2014 - 330 zo dňa 24.04.2015, pritom takto uloženú výmeru trestu v rámci odvolacieho konania ponechal aj Krajský súd v Prešove ako súd druhého stupňa svojím rozhodnutím č.k. 10 To 17/2015-364 zo dňa 10.02.2016 a zároveň obžalovaný by mal ihneď po vykonaní tohto trestu začať s s výkonom trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom tohto súdu č.k. 2 T 26/2014 - 63 zo dňa 07.03.2014 v trvaní jedného roka, teda obžalovaný má vykonať trest odňatia slobody v celkovej výmere 18 rokov, súd dospel k záveru, že takto uložené tresty odňatia slobody sú dostatočné na splnenie účelu trestu ako aj na nápravu páchatel'a, aby viedol riadny život. Trest odňatia slobody, ktorý by mohol byť obžalovanému uložený v predmetnej trestnej veci, hoci v jej maximálnej možnej výmere, teda v trvaní 5 rokov, aj vzhľadom na závažnosť žalovaného konania, súd považoval za bezvýznamný popri trestoch, ktoré boli obžalovanému uložené vyššie uvedenými rozhodnutiami súdov v celkovej výmere 18 rokov.

V tejto súvislosti je potrebné opätovne zdôrazniť, že trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zákona pokračuje až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdom prvého stupňa, príp. než sa súd druhého stupňa odoberie na záverečnú poradu. Z týchto dôvodov, keďže predmetný trestný čin bol dokonaný až v čase konania hlavného pojednávania dňa 14.06.2017, neprichádzalo do úvahy ani uloženie súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 42 Tr. zákona a ani uloženie ďalšieho trestu podľa § 43 Tr. zákona.

Z vyššie uvedených dôvodov preto súd trestné stíhanie vedené voči obžalovanému, v zmysle citovaných zákonných ustanovení, zastavil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 (troch) dní odo dňa jeho oznámenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu. Proti uzneseniu môže prokurátor a poškodený podať sťažnosť, ktorá má odkladný účinok. Obžalovaný má právo vyhlásiť do troch dní od doručenia uznesenia, že na prejednaní veci trvá.